AFACAN

Gülünçlü

N. 21

Genel yazı işlerine bakan
M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ 5

Çocuk gazetesi

TARZAN !..
TARZAN !..

YEDİGÜNDE BİR BAŞBAŞA

Sevgili Afacan Kardeşler :

ÜLKÜ BASIM EVİ
İSTANBUL - CAĞALOĞLU
No 40

Afacanlar Posta Çevirmenliğine Dargın.

Sevgili Afacan kardeşler,

Bugün bir kaç arkadaşımızdan aldığım mektupla hepimizin yeni bir üzüntüsünden söz açacağım. Biliyorsunuz ki bilmecelerimiz bütün arkadaşları en çok eğlendiren oyunlarımızdandır. Eh.. İnsan yaptığı bir için nasıl karşılık bir armağanını görmek isterse bilmeceyi yapan arkadaşlarımız da belki bir armağan kazanır ümidile bunları yapar, sonra bize açık bir zarf içinde 40 paralık pulla gönderirlerdi.

Beş, altı hafta var ki bütün Türk çocukları hükûmetimizin bu iyiliğinden uzak kaldı. Posta genel çevirmenliği gönderdiği bir emirle ya 40 paralık pul yapıştırılmış mektupları sahiplerine gönderdi, ya bizden parasını aldı.

Şimdi her hafta bilmeceleri güzel güzel ve ucuzca bize gönderen okuyucular İstanbul dışında 6 kuruşluk, İstanbul içinde 4 kuruşluk pul yapıştırmak gerekliğinde kaldılar. Bunun için Ankara okuyucularımızdan bir kaç kişinin adlarile bir mektup aldım. Bakınız, ne yazıyorlar:

Sevgili Afacan kardeşimiz,

Senden bir dileğimiz var. Bunu açık olarak seviğ dergimizde yazmanı candan dileriz. İki aya yakın bir vakittenberi bilmece mektuplarımızdan 40 paralık pul yerine bizden 6 kuruşluk pul istiyorlar. Şimdi düşün Afacancığım, armağandan vaz geçtik, ismimizi görelim diye gönderdiğimiz bir bilmece bize tam 11 kuruşa geliyor. 6 kuruş pul ücreti, bir de 5 kuruşluk Afacan, eder 11 kuruş.. Ayda (44) kuruş.. 44 kuruş ta Çocuk Sesi için.. eder tam 88 kuruş..

Bu parayı hangi birimizin babası verebilir. Şimdi bütün sevincimiz ölüyor. Öyle ya, ümit kalacağına emek kasın derler. Bizimse artık hem ümidimiz, hem emeğimiz geri kalmaktadır.

Senden çok diliyoruz. Büyük KAMUTAYA, İSMET babamıza açık olarak bizim dileğimizi bildir. Bizim bilmece mektuplarımızdan 40 para alsınlar. «Türk çocuğu senin için yaşıyoruz» diyen büyüklerimizden bunu istemek hakkımız değil mi?

Aman Afacan, bunu ilk çıkacak sayında yaz, dört gözle bunu görmek isteriz. Gözlerinden öperiz. Keloğlanı yazmayı unutma ve arayı uzatma..

Ankara ilk okullarından :

Tuğrul Cebeci, Ülker Tezcan, Bülent Aksu, Zeki Kubilây, Nahide Aydoğdu.

***

Ben bu sözlere artık bir şey eklemiyeceğim. Babası saylav olan sevgili Afacanlar bu dilekleri bir gez babalarına okusunlar. Çok sevgili taydaşım ve okuyucum olan Başbakan İsmet İnönünün kızından da bize yardımda bulunmasını çok çok dilerim. Bilmeceler çocuk düşüncesinin büyümesi için en birinci yardımlardır. Bu isteğimiz de böylece kırılmasın.

Herçağ sizin
AFACAN

Hayvanat Bahçesinde

— Bay baba bu hayvan kadar kibar değil mi?
— Neden?
— Baksana limonata içer gibi suyu kamışla içiyor.

MİKİ SİNEMASI

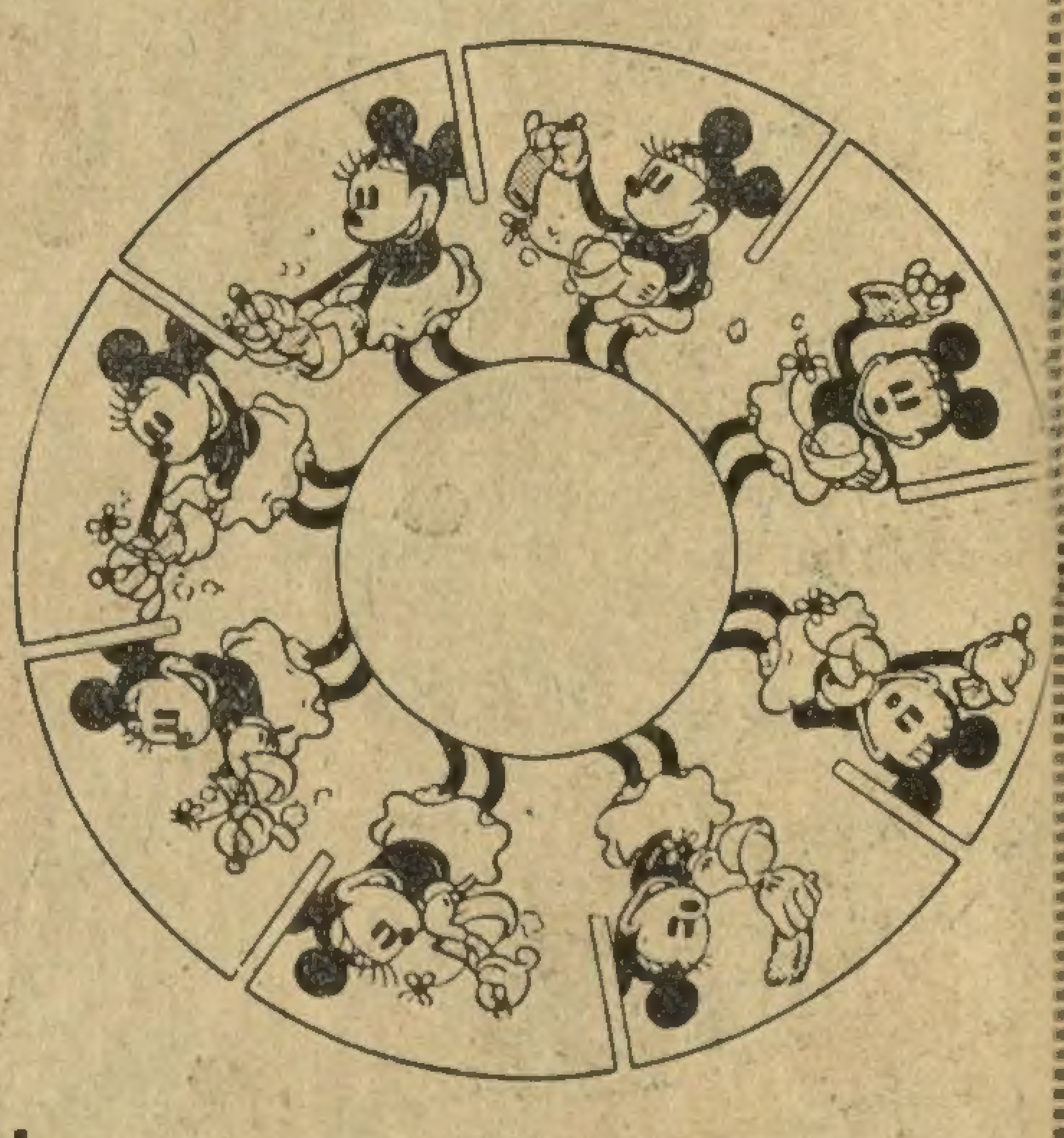

NASIL OYNANACAK?

Bu yuvarlak resmi kesiniz ve arkası karaya boyanmış bir mukavvanın veya kartonun üstüne yapıştırınız. Sonra iki resim arasındaki girintileri de mukavvanızda kesiniz. Sonra tamam ortasından bir iğne geçiriniz ve bu iğneyi bir kalemin ucuna batırınız. Oldu mu? Şimdi de bir aynanın karşısına geçiniz. Bir gözünüzü kapayınız. Şimdi bir parmağınızla yuvarlağı döndürerek girintinin birinden öteki gözünüzle bakınız.. Oooh.. İşte sinema başladı. Miki sizi katılta katılta güldürecektir.

Avcı Baytekin Yaban Hayvanlar Arasında

— GEÇEN SAYIDAN —

170 — Panter bir kurşun gibi Bay Tekinin üzerine atılmakla beraber genç avcı hiç te boş durmamış, silâhının dipçiğini ters ederek pantere öyle bir indiriş indirmişti ki yırtıcı hayvan neye uğradığını şaşırmış, belki de çenesi çarpılmıştı. Şimdi ormanı büyük bir homurtu kaplamıştı. Bay Tekin ilk atılmayı böylece kolaylıkla savmıştı.

171 — Şimdi yırtıcı hayvanla karşı karşıya kalmışlardı. Panterin bu genç avcıya karşı pek kızgın olduğu belli oluyordu. Çünkü onu Bay Tekin başından yaralamış, kafese tıkmış, ancak orman çocuğu Zibin yardımile bu sıkıntıdan kurtulmuştu. Panter Bay Tekine kızgın kızgın baktı. Bay Tekin de:

— Ah, dedi, seni bir öldürmeden tepeleyebilsem..

172 — Şimdi iki yağı gibi biribirlerine bakıyorlardı. Panter ansızın, öyle bir hereketle Bay Tekinin tuttuğu silâha atılmıştı ki güçlü pençesi dipçiği ikiye ayırmış, kırmıştı. Bay Tekin şimdi ancak arkasında duran tabancası ile kalmıştı.

173 — Panter yere çömelmişti. Bir Bay Tekine bakıyordu. Bay Tekin de arkasındaki tabancaya el atmıştı. Bir taraftan da yırtıcı avına:

— Ne yazık, silâhım elimden gitti. Ama, gene kendimi müdafaa etmeğe mecburum, diyordu.

174 — Tam tabancasını yırtıcı Pantere çekecekti ki arkasındaki ağaç kökü birdenbire ayağına çarptı. Zavallı Bay tekin yere yıkıldı ve bu sırayı kaçırmayan Panter bütün gücile genç avcının üzerine atıldı.

175 — Bu sırada orman çocuğu Zib, bir çöl nebatının arkasında gizlenen, olan biten işlere bakıyordu. Soluk almıyor, ses çıkarmıyor, panter Bay Tekini alt edecek mi, etmiyecek mi diye bakıyordu.

176 — Fakat panter yaman çıkmıştı. Birdenbire Bay Tekini altına aldı. Bay Tekin yerlere serilmişti. Yırtıcı hayvan göğsüne güçlü pençesini dayamıştı. Öteki pençesini de Bay Tekinin yüreğini parçalamak için havaya kaldırmıştı ki fidanların arkasında saklı duran Zib panterine:

— Dur! dur! Nita!..

Diye bağırmaya ve koşmaya başladı. Bakalım avcı Bay Tekin kurtulacak mı idi?

— Daha var —

Miki Fare YAMYAMLAR Ülkesinde

Bu kahkahalı roman 23 Nisan bayramında çıkıyor.

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCU

Dördüncü Parça

Yazan : *SEZAİ ATİLLÂ*

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

— GEÇEN SAYIDAN —

Doğan içi bile titremeden buradan geçti, gitti. Yine karşısına bir merdiven çıktı. Bu merdiven de dünyanın ortasına gidiyormuş gibi yere doğru indikçe iniyordu. Doğan ine ine arkasında yüzlerce basamak bırakmıştı. Şöyle bir hesapladı, dağın ta dibine yani düzlüklere gelen etekleri sırasına kadar inmiş olacaktı.

Her taraf zifirî bir karanlık içindeydi. Koca Türk oğlu ellerile yoklıyarak ilerliyordu. Doğan başladığı işi yarıda bırakacak, gittiği yoldan dönecek huyda değildi. Tabansızlıktan anlamazdı.

Karşısına yine bir ışık çıktı. Geberik bir aydınlık duvarlarda hayalet gibi depreşip duruyordu. Bu ışık, içinde mum yanan ve bir adam tarafından taşındığı sallantısından anlaşılan bir fenerden çıkıyordu. Doğanın yüreği sıkı sıkı atmağa başlamıştı.

— Acaba bu fenerli hayalet Hadi miydi? Yoksa, evet yoksa, başkası mıydı?!

Doğan yaklaştı, büyük bir özenle baktı, bu fenerli adam Hadinin ta kendisiydi. Hintli dar bir cumba gibi duran bir yere sokuldu, durdu. Doğan da Hintlinin ardından buraya kadar geldi. Hadi küçük fenerini büyük bir mermer direğin arkasına saklamıştı. Büyük demir parmaklığa yaklaşıyordu. Parmaklık bu karanlık yerle ötede içinde ışıklar yükselen bir mahzeni birbirinden ayırıyordu. Bu parmaklık kapandı mıydı bir kere, ne bu taraftan öte tarafa, ne de öteden beriye kimsecikler gidip gelemezdi.

Hadi büyük bir özençle yerden ağır bir demir parçası kaldırdı. Parmaklığı kapatan halkanın deliğine geçirdi. Bu parmaklığın açılmasının artık yolu yoktu. Yol kapanmıştı İçerideki aydınlık mahzenden bu tarafa şeytan bile geçemezdi!

Hadi işini bitirdikten sonra geriye dönerek fenerini aldı, artık geldiği yoldan tekrar dönerek dünyanın yüzüne çıkmak istiyordu. Birdenbire Doğanla karşılaşarak burun buruna gelince zavallı Hintli yıldırımla vurulmuşa döndü.

— Sen??! Burada ha sen?! diye keledi.

Doğan ellerini göğsüne kavuşturarak:

— Ben sana anca beraber kanca beraber dememiş miydim Hadi? Sen onu, bunu bırak ta şimdi şu ötede aydınlık görünen yerde ne oluyor onu söyle bakalım.

— Sen bunu görmemelisin çocuk! Temiz ve lekesiz yüreğini ölünciye kadar unutamıyacağın bir bakanak ile lekelemek istemiyorum, ötede olanları görmemelisin Doğan! Gel gel, çabuk artık gitmek zamanı geldi.

Hadinin bütün bu sözlerine karşılık olarak Doğan:

— Hayır! dedi.

Çünkü olacaklar olmuştu artık! Doğan buraya kadar indikten sonra Keşüp Agari sarayının bütün içözünü de görmek istiyordu.

Hadi Doğanın önüne geçemedi, Doğanla birlikte Hadi de öte tarafı gizlice seyretmeğe başladı.

Görülen yer kocaman bir mahzendi. İçeride binlerce adam vardı. Siyah somaki mermerden yapılmış bir temel üstünde Tanrı Kalinin iki insan boyundaki korkunç heykeli duruyordu. Bu taş heykelin ağzına sahici kurt dişleri takılıydı. Gövdesinin etrafına da doldurma bir çift yılan sarmışlardı. Boynunda ölü kafalarından yapılmış bir de gerdanlık asılıydı. Başının üstündeki taştan yapılmış saçların arasında iri hint kertenkelelerinin mumyaları vardı, Bundan başka da mabudun her tarafını yer yer iri kan lekeleri süslemişti.

Bu çirkin ve korkunç heykelin etrafında yere çiçekler serpilmişti. Bu çiçeklerin üstünde de «Tug» birliğinin kardeşlik işareti olan şeyler duruyordu. Kementler, ipek şallar, bıçaklar ve sivri baltalar vardı. Bundan sonra gene çiçeklerden yapılmış bir çenberin ortasına çeşit çeşit meyvelerle dolu sepetler yerleştirilmişti. Leğenler, güğümler, ibrikler hurma rakısı ile doldurulmuştu. Bir çukurun içinde Hintlilerin «mukaddes ateş!» dedikleri ateş yanıyor, ateşin başında iki Hintli nöbet bekliyorlardı. Bu iki Hintli zaman zaman ateşe parlak bir su döküyorlardı. Su dökülünce her defasında ateşten kuvvetli, bayıltıcı bir koku yükseliyor, ortalığı dolduruyordu.

Mahzendeki bütün adamların suratı maskeliydi. Rahiplerin elbisesi beyaz, ötekilerin kıyafeti siyahtı. Doğan gözlerile Tippoyu arıyordise de şimdilik cüce ortalıkta yoktu.

Tam bu sırada bir çok adamlar omuzlarında saf altından yapılmış kocaman bir leğen getirdiler. Tanrı heykelinin ayaklarının önünde yere koydular. Mabut için kesilecek kurbanların kanı bu leğene toplanacaktı. Ondan sonra da bir sene içinde yabancıların elinden alınmış bir çok değerli malları getirerek heykelin yanına sıraladılar.

Armağan olarak getirilen şeyleri en son «Tug» da getirip mabudun yanına koyduktan sonra oturanlar arasından uzun boylu iri, maskeli bir adam kalktı. Heykelin yanına kadar ilerledi. Bu çağda mahzeni dolduran binlerce maskeli adam susmuştu. Sinek gezinse kanadının sesi duyulurdu.

Bu adam ellerini mabuda doğru kaldırarak dik bir sesle:

— Ey Kali! ey büyük Tanrı Bahavani! Başlamak için bize işaretini ver! diye haykırdı.

Her taraflarını kapatan elbiselerinin üstü yer yer, çeşit çeşit altınlarla süslü tapanak hizmetçileri siyah bir keçi getirdiler ve bir bıçakta hayvanın kafasını gövdesinden ayırdılar. Keçinin sol ön ayağını kesik kafasının ağzına soktular. Keçinin ayağına takılı kesik kellesi can çekişen

Siyah somaki mermerden yapılmış bir temel üstünde Tanrı Kali'nin korkunç heykelinin ağzında kurt vardı ve boynunda ölü kafalarından bir gerdanlık asılıydı..

hayvanın hareketlerine uyarak bir sağa, bir sola gidip geliyordu. Bütün rahipler ve hizmetçiler bunu gözden kaçırmamağa çabalıyorlardı.

En sonra keçinin başı takılı olduğu ayaktan kurtularak Tanrı Kalinin yanında yere düştü.

Baş rahip yüksek bir sesle:

— İşaret çok iyi «Kali» kullarına şu çağda sevgi ile bakıyor!! diye haykırdı.

Rahibin bu sözüne mabetteki binlerce insanın ağzından yükselen sevinç naraları cevap verdi. Sağda, solda bir takım insanlar elbiselerini soyunmağa başladı. Genç, ihtiyar bir sürü çıplak adam belirdi. Bunların arasında zengin, fakir her boydan adam vardı.

Böylece soyunanlar çoğalınca bir çok adamları bir deliliktir, sardı. Sanki akıllarını kaçırmışlardı. Üstlerindeki en son örtüleri de paramparça ederek anadan doğma kaldılar. Mukaddes ateşin üstünden bir sağa bir sola atlamağa başladılar. Bu çağda alevler çıplak gövdeleri alazlıyor, gövdelerinde yer yer yanık yaraları beliriyordu. Fakat bunlar oralı bile değillerdi. Yaptıklarından koltukları kabarıyor, atladıkça coşuyor, coştukça daha çok yanarak, yaralanarak gene atlıyorlardı. Başka bir sürü insanlar da keskin tırnaklarile suratlarını, dillerini paramparça ederek yarıyor, kendilerini kan içinde bırakıyorlardı. Daha ileri giderek gövdelerini de tırnakla yarıyor, ortalığa fıskiye gibi kan sıçratıyorlardı. Saçları, sakalları tutuşmuş bir takım çıplak deliler de bunları söndürmeden birer ışık gibi tapanağın içinde sağa sola koşarak dört dönüyorlardı. Bir takımları da çıplak gövdelerine demir kancalar takarak kutlu ateşin üstünde asılı duran bir zincire takılıyor, sallanıp duruyorlardı. İçlerinde can çekişenler, ölenler görülüyordu.

Birdenbire tapanağın arka tarafından boğuk boğuk inliyen dua sesleri yükseldi. Herkes sustu. Şarkı söyliyerek dua eden adamlar yaklaşıyor, yaklaştıkça sesleri yükseliyor, korkunçluk artıyordu. Derken artık kulakları tırmalıyacak bir homurtu biçiminde ortalığı dolduran sesler arasında eşi görülmemiş bir alay göründü.

Herkes geri geri çekilerek bunlara yol veriyordu. Şimdi başlar ileriye iğilmişti.

Bu alayın başında tam altı tane tepeden tırnağa kadar beyazlar giyinmiş altı rahip yürüyordu. Bunun arkasından leğen taşıyan altı adam geliyor, şarkı söyliyerek etraflarında mızıka çalanlara yardım ediyorlardı. Bunların arkasında da siyahlar giyinmiş adamlar omuzlarının üstünde bir sediye taşıyorlardı.

Bu sediyeyi mabut Kali Bahavani'nin ayaklarının ucunda yere bıraktılar. Şarkı söyliyenler sustu, mızıka çalanlar sustu, herkes her şey taş kesilmiş gibi dilsizleşti. Şimdi sediyenin üstündeki örtüyü açıyorlardı. Bir rahip örtüyü dua ederek çekti, açtı. Sediyede elleri ayakları bağlı ve daha yeni boğulmuş iki insan cesedi göründü. Bunlar «Parsi» [1] kabilesinden iki ihtiyarın cesediydi. Üstlerindeki elbiselere bakılırsa çok ta zengin iki adam oldukları anlaşılıyordu.

Bu cesetleri iki kişi omuzlarından, iki kişi de ayaklarından tutarak kaldırdılar. Mermerin üstünde duran «kurban leğenine» koydular. Cesetlerin elbiseleri çıkarılınca boyunlarındaki mukaddes ipek kementler görüldü. Bu zavallılar «Tug» âdatına uygun olarak tek bir damla kanları akıtılmadan öldürülmüşlerdi.

— Daha var —

[1] *Parsi: Hindistanın gün doğusu taraflarında bulunan ve aslen «Fars» olan bir kabiledir. Zerdeşt dinine mensupturlar.* (100,000) *kişiden fazladırlar.*
Ansiklopedi

TARZAN No: 9

139 — Bıçağını koca canavara indirdikçe o çığlıkları basıyordu. Bu çığlıkları duyan Tarzanın arkaşı Jan Kursiye, ne olduğunu anlamaksızın büyük bir yürek çarpıntısına kendisini salıvermişti. Acaba ne vardı? Kıyıya kaçmaya başladı.

140 — Tarzan, canavarın sırtından başını kaldırdığı zaman korkunç bir bakanakla karşılaştı. Şimdi de başka bir canavar üzerlerine doğru geliyordu. Bıçağı elinde havada kaldı, saçları diken diken oldu.

141 — Bu gelen canavar, eski çağların en korkunç en yırtıcı ve en yabani olan bir (Tiranozor) denilen hayvandı. Karşıki ağaçlar arasından çıkarak kendilerine doğru geliyordu.

142 — İki dev gibi hayvan, iki büyük canavar biran karşı karşıya durduktan sonra biribirlerine atılmaya anıklandılar. Havayı keskin homurtular kapladı. Zavallı Tarzan şimdi minare gibi bir yükseklikte duruyordu. Tiranozor ağzını bir mağara gibi açmış, dişleri meydana çıkmıştı. İki kalın ayağına ve bir destek gibi kavi kuyruğuna dayanıyor, iki minimini ön ayaklarını bir el gibi hareket ettiriyordu.

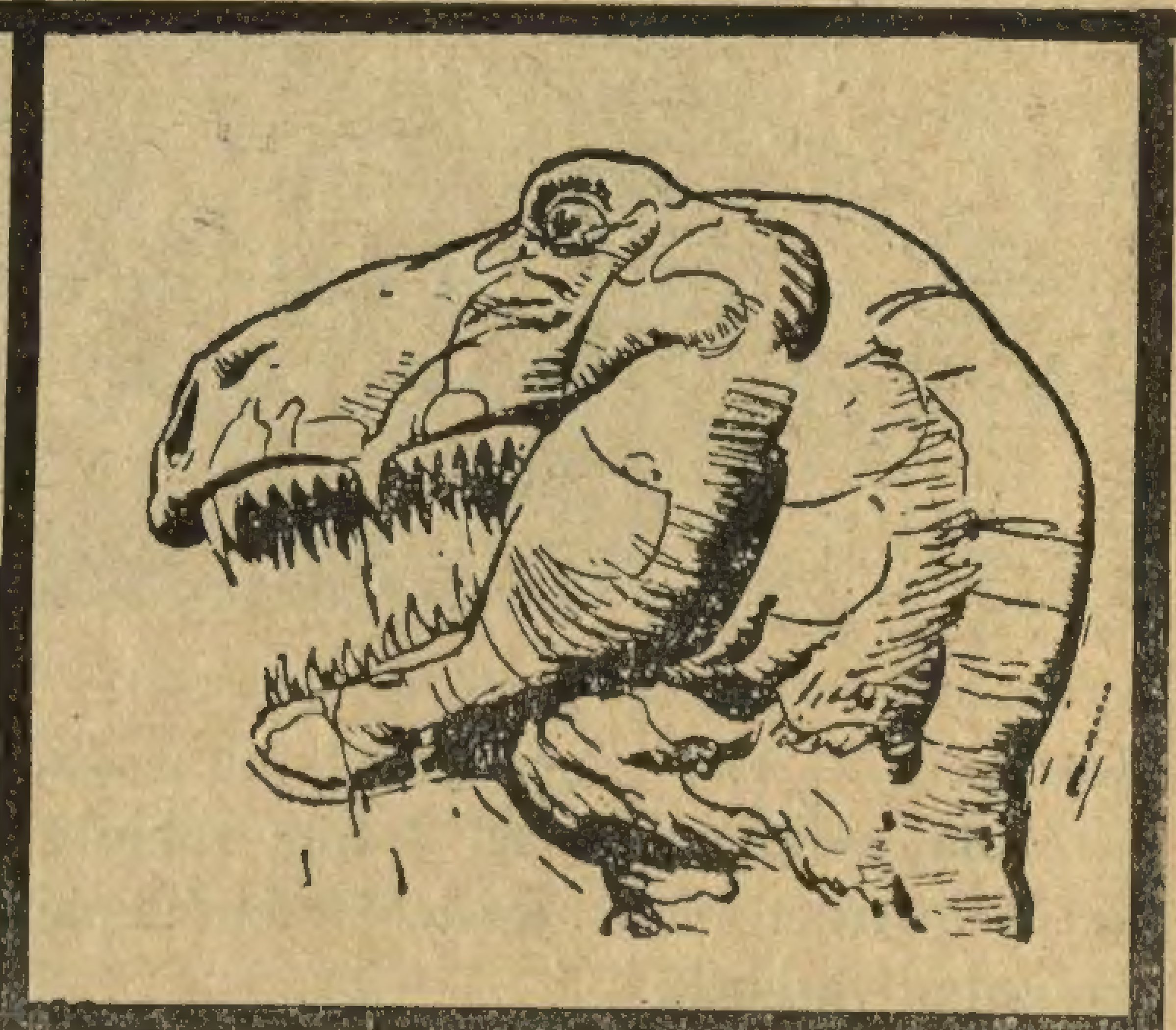

143 — Şimdi Tranozorun ağzından salyaları akıyor, uzun boylu düşmanını ezmek, ayakları altına almak için iyi bir fırsat gözlüyordu. Gözleri kızgınlıktan bir ateş koru gibi parlıyordu.

144 — Tarzan için şimdi buyuk bir korku vardı. Eğer canavarın boynunda kalacak olursa belki de karşısındaki bu Tiranozorun dişleri arasına geçecek, miminini bir lokma gibi yutuluverecekti.

145 — Kanlı bıçağını dişleri arasına aldı. Anıklandı. Sonra kendisini bir ok gibi gölün derin suları üstüne bıraktı. Sonra löp!. ederek sulara daldı. Artık kurtulmuş sayılabilirdi.

146 — İki canavar korkunç homurtular çıkararak biribirlerile pençeleşirken Tarzan dalgaların arasında arkadaşı Jan kursiyenin yardımına koşuyordu. Acaba kurtulmuş mıydı?

147 — Tarzan gölün dalgaları arasında ilerlemeğe başladı. Uzun bir göz araştırmasından sonra arkadaşını ileride, baygın baygın yatarken gördü. O yöne doğru bütün hızile yürümeğe koyuldu.

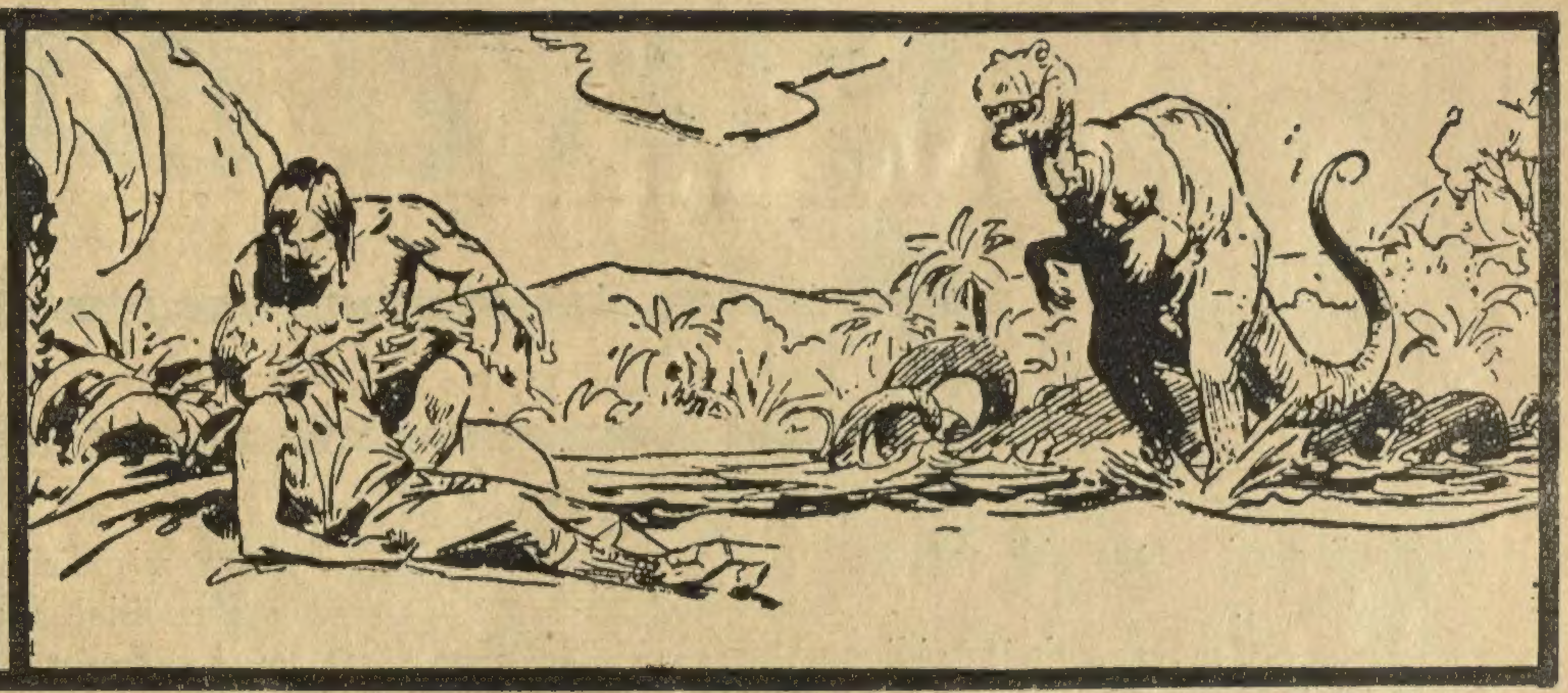

148 — Maymun adam yani Tarzan Jan Kursiyenin yanına yaklaştı, onu kolları arasına aldı. Yüreğini yokladı. Ölmemişti. Yalnız küçük bir baygınlık geçirmişti. Tarzan arkadaşını ayıltmaya çalışırken koca canavar Atlantazoru alt eden yırtıcı canavar Tiranozor da yavaş yavaş ikisinin üstüne doğru geliyordu. Atlantazor bir yığın et biçiminde arkada, sular içinde yatıyordu.

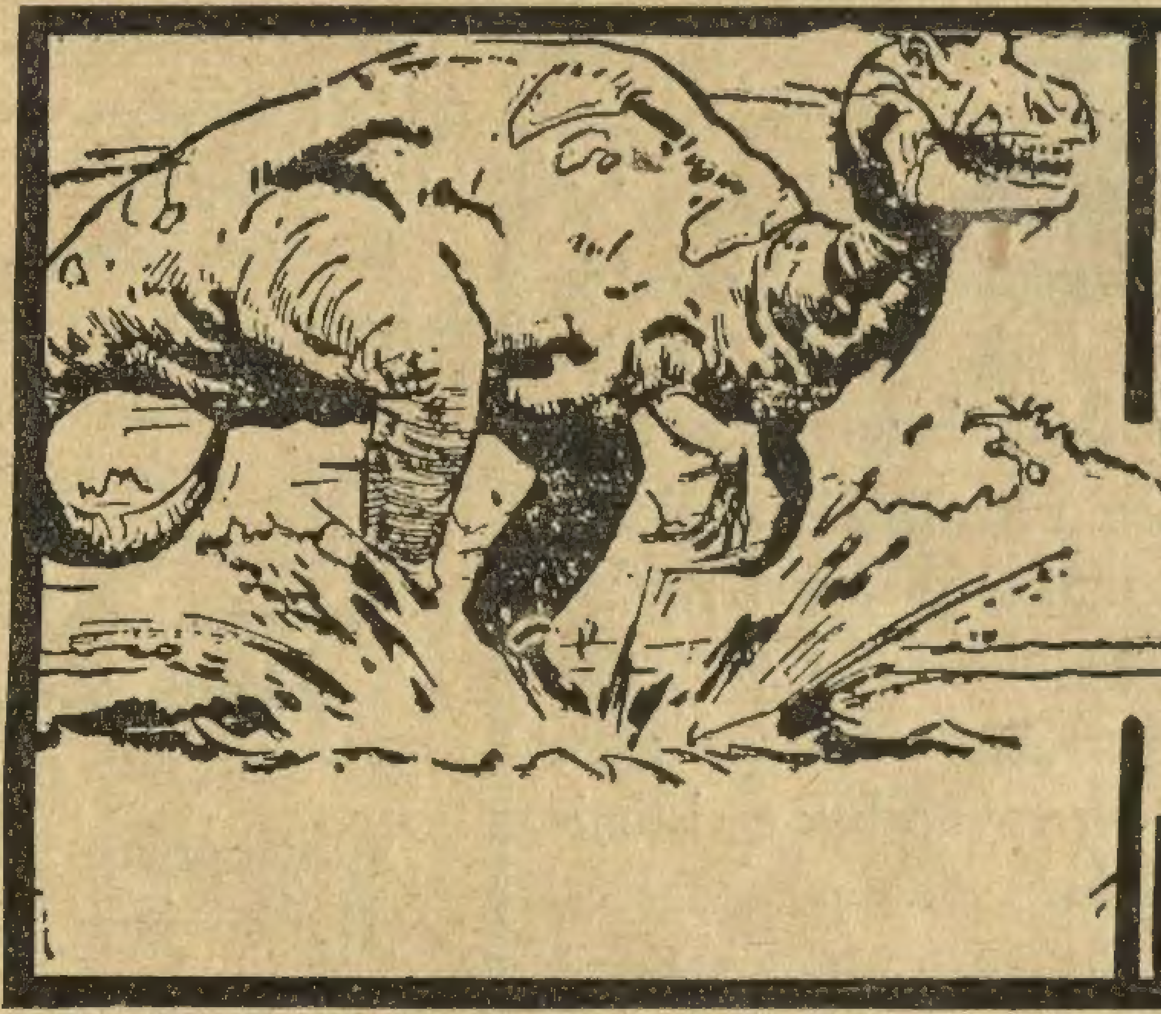

149 — Tiranzor, yönüne korku saçıyor, ağzından, burnundan salyalar fışkırarak iki arkadaşın üzerine doğru ilerliyordu. Koca boynundaki küçücük ellerile bu canavar ne biçimsiz, fakat ne büyük bir dev azmanı idi.

150 — Tarzan şimdi büyük bir tehlike içinde olduklarını anlıyordu. Çünkü koca canavar, düşmanını bir kaç dakika içinde gölün içine yuvarlayıvermişti. Kendilerini bir atılışta bir yudum edebilirdi.

151 — Tarzan şimdi saklanmak için bir yer arıyordu. Birden kocaman bir in gördü. Bitgin bir halde bulunan arkadaşını kolları arasına alarak oraya doğru ilerlemeğe başladı.

152 — Korkunç canavar avlarını eline geçiremeyince kızgınlıkla oraya, buraya saldırıyor, önüne gelen her şeyi yıkıyor, ağaçları parçalıyor, suları allak bullak ediyordu.

153 — Mağarada Jan Kursiye yavaş yavaş kendine gelmişti. Fakat kapıda Tiranozorun hâlâ kendilerini beklemesi yüzünden dışarıya ayak atamıyorlar, ne olur ne olmaz ellerinde iri bıçaklarile kendilerini korumaya anıklanıyorlardı.

154 — Uzun bir beklemeden sonra mağara önünde durmanın yersiz olduğunu kestiren canavar az önce öldürdüğü canavarı parçalamak için korkunç dişlerini gıcırdatarak avının üstüne çullandı.

— Daha var —

23 nisanda MİKİ FARE Yamyamlar ülkesinde kitabını bekleyiniz

Deniz Kurdu D

DENİZ KORSANLARIMIZIN BABAYİĞİTLİĞİNİ BU ROMAN

— Şimdi gemi nereye gidiyor?
— Yıldıza!...
— Demek Cenovaya doğru gidiyoruz!
— Hem de dokuz buçuk mil yol ile!
— Beni ne yapacaklarını biliyor musun?

İtalyan ikinci kaptan omuzlarını silkti ve cevap vermedi. Kapıdan Sarı Osman:

— Daha bitmedi mi?

Deyince ikinci kaptan kapıya doğru yürüyüp çıktı ve kamara dışarıdan kilitlendi.

İkinci gece ve ertesi günü de Bayram reis kalyonu sert bir gündoğuşu keşişleme rüzgârile Akdenizin mavi sularını köpürterek yıldıza doğru koşup gitti. Bütün bu sırada kaptan Pavlo karanlık yelkenlikte dişlerini gıcırdatarak yatmış, ha bire ellerindeki kelepçeyi gevşetmeye uğraşmıştı. Bu uğraşma o kadar büyük bir kızgınlıkla olmuş idi ki: En sonra serçe parmağındaki etler âdeta kemiğine kadar soyulmuş olduğu halde ellerinden birini kelepçeden kurtarabilmişti.

Bu karanlık kamarada kaptan Pavloyu böyle mecnun gibi, elleri, üstü başı kan içinde kalmış olarak uğraşırken görmek gerçekten korkunç bir şeydi!

Pavlo öbür elini kelepçeden kurtaramamış olduğu gibi, ayakları da biribirine iyice bağlı bulunuyordu.

Saatlerdenberi iki yanında ve geminin altında Akdeniz sularının haşırdayıp geçtiğini duyuyor, kalyonun büyük bir hızla uçup gitmekte olduğunu anlıyordu. Aklından yaptığı hesaba göre şimdi Cenova kıyılarına iyice yaklaşmış olmaları lâzımdı.

Herif bütün acılarını unutarak derin derin düşünmeğe başladı;

Acaba Bayram reis Cenova sularında ne yapmak istiyordu? Kendisini nasıl bir şeytanlıkta kullanmak için sağ bırakmıştı. İtalyan ancak bir şey düşünebiliyordu: Bayram reis elbette kaptan Pavloyu kendi dindaşlarının, vatandaşlarının ziyanına olarak, onlara fenalık etmek için kullanmak isterdi. Pavlo bunun ne olduğunu bilmiyorsa da bir daha kendi dindaşlarının fenalığına sebep olmamak için şu karanlık delikte tekrar tekrar en büyük antları etti...

İkinci sabah, kaptan Pavlo geminin yelkenlerini azalttığını anladı. Eski ve usta gemici, bu karanlık yerde olmakla beraber uzun deniz hayatının yardımile ve geminin yatmasına, suların haşırtısına bakarak biliyordu ki: Gemi ince bir rüzgârla volta etmektedir. Güverteden gelen makara sesleri, halat ve ayak gürültüleri yukarıda ne olduğunu ona gözile görmüş gibi anlatmakta idi. Kısa voltalara göre karaya yakın bir yerde manevra yapılıyor, istenilen bir yere varılmak dileniyordu.

Bütün bu işlere bakılırsa kalyon Cenova limanının ağzında bulunuyor, hattâ içeri girmek istiyordu. Şu kadar var ki: Bayram reisin burada güpegündüz bir tek gemi ile ne yapmak istediğine kaptan Pavlo bir türlü akıl e diremi̇emekte idi.

Tam bu sırada geminin güvertesinde Türklerin İtalyanları taklit ederek «Yaşa! Yaşa!» diye hep bir ağızdan haykırdıkları işitildi; sonra geminin toplarından biri gürliyerek tekneyi baştan aşağı sarstı. Yine o anda fakat bu sefer uzaktan alkış sesleri gibi bir şey ve top gürültüleri duyuldu.

Kaptan Pavlo uza...
ruldu: Gemi muharebe...
Ancak gemiden yal...
bir çok toplar atılmış i...
anlatan bir sarsılma c...
bir muharebe değildi...
lonun aklına geldi; bu...
selâm topları idi!

Cenova sularında T...
selâmlıyacaktı? Olsa c...
sularda yine bir Türk...

Kaptan Pavlo işte b...
ların üzerine uzandı. ...
halde sağ bileğinden h...
lepçeyi yeniden zorlam...

Ancak bir an sonra k...
tırtılarının yaklaştığını ...
miş olduğu deliğine ser...
vakit bulmuş idi ki: K...

Türk korsanı göründü...

Bunlar içeri girince b...

— Marangoz, ayağ...
deki kelepçe kalsın! D...

Bir dakika sonra ay...
türkçe sordu:

— Beni ne yapacak...
— Yukarı çık ta gö...

Korsan, İtalyanın y...
den yukarı sürüklemeğe...

Pavlo merdivenden y...
ağzına doğru yukarı k...
oradan dört köşe bir pa...

Çizen : ORHAN HALİL

AFACAN ACUN YOLCU...

115 — Küçücük odadan çıkan ölü kurusu bir kalıp gibi Afacanın ellerinden kayarak yere düştü. O sırada Topuzla Bilgin de gelmişler, mumyaya şaşıp kalmışlardı.

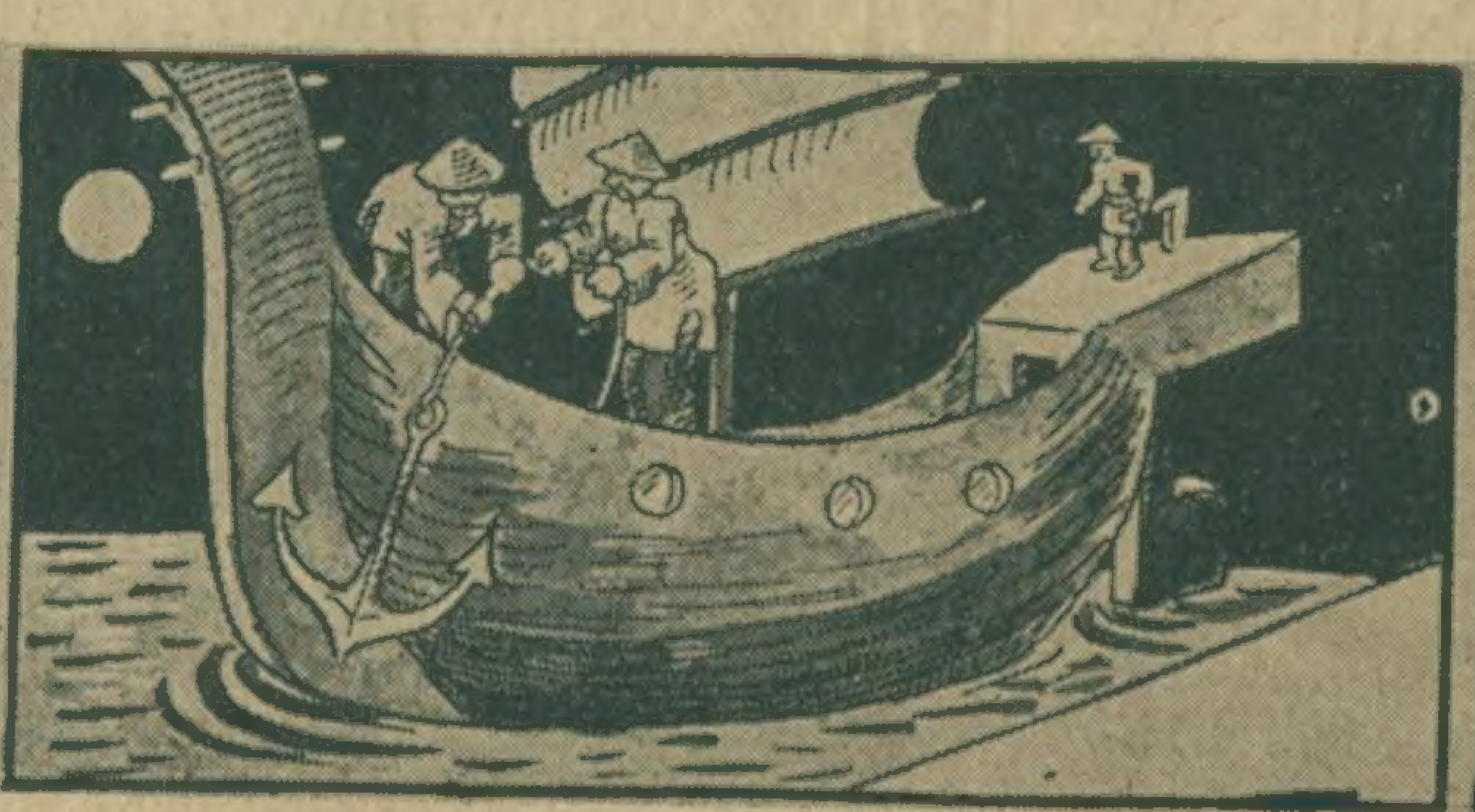

116 — Artık Çinli korsanlar gemilerinin demirini alıp engin denize açılmağa anıklanıyorlardı. Yelkenleri açmışlardı. Gökte ay, bir gümüş sini gibi pırıl pırıl parlıyordu.

117 — Çinli korsanların başbuğu işini bitirince kamarasına doğru gelmeğe başladı. Merdivenden aşağıya inerken ayak sesleri (rap.. rap) diye duyuluyordu.

eli Bayram

OKUYUNUZ. Yazan : ALİ RIZA SEYFİ

yerden birdenbire doğdiyordu?..
r top atılmıştı; uzaktan gemiye gülle vurduğunu uyulmamıştı. Demek bu halde?.. Birdenbire Pavr muharebe topu değilse

orsanı Bayram reisi kim Bayram reis kalyonu bu n filosuna rastlamıştı.
düşünerek tekrar tahtadan soğuk terler aktığı ıkaramamış olduğu keaşladı.
anın dışından ayak pau. Kelepçenin gevşetlini tekrar sokmağa dar ra kapısı açılarak iki

ürküne:
i demirleri sök; ellerin-

mirleri sökülünce Pavlo

!
dan kavradı ve iskeleadı.
çıkarken başını anbar ı; mavi, berrak gök gibi görünüyordu. Yine oradan geminin pruva direği de görünüyordu ki: Sancaklarla donanmıştı. Ancak bu bayrakların rengi ve biçimi idi ki: Kaptan Pavlonun nefesini tıkar ve herifi boğar gibi oldu.

Direkteki sancaklar Türklerin değil, İtalyan gemilerinin alay bandıraları olduğu gibi yırtık olarak müzsitre (yarıya kadar) çekilmiş olan Bayram reise mahsus sancağın üstünde de Cenova Cumhuriyetinin büyük bandırası galibane bir büyüklükle dalgalanıyordu!

İtalyan kaptan şaşkınlığile merdivenin üst basamağında donup kalmıştı. Arkadan gelen korsanın hızlı bir itişi onu güverteye çıkardı. Güverteye çıkınca grandi direğinin de pruva direği gibi Cenova bandıralarile donanmış ve Cenova resmi bandırasının altında Trablusgarp korsan ocağı sancağının hakaret ve mağlûbiyet alâmeti olarak ters çekilmiş olduğunu gördü... Bundan başka geminin güvertesi İtalyan kıyafetli, İtalyan gemicilerinin ve cenkçilerinin giydiği şapkaları giymiş insanlarla dolu idi.. Acaba Bayram reisin gemisini İtalyanlar mı zaptetmişti?

Fakat böyle bir şey olamazdı; çünkü bu İtalyan kıyafeti adamların bir çoğu Trablusgarpta tanıdığı Türk korsanları idi. Bunların hepsi alabandalara (geminin yanları) dayanmışlar, şapkalarını sallıyorlardı.

— Daha var —

UĞUNDA

(GEÇEN SAYILARIN ÖZÜ)

Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin Kap ülkesinde bir sandık içine saklanmışlardı. Çinli korsanlar gelerek anbardan sandığı almışlardı.

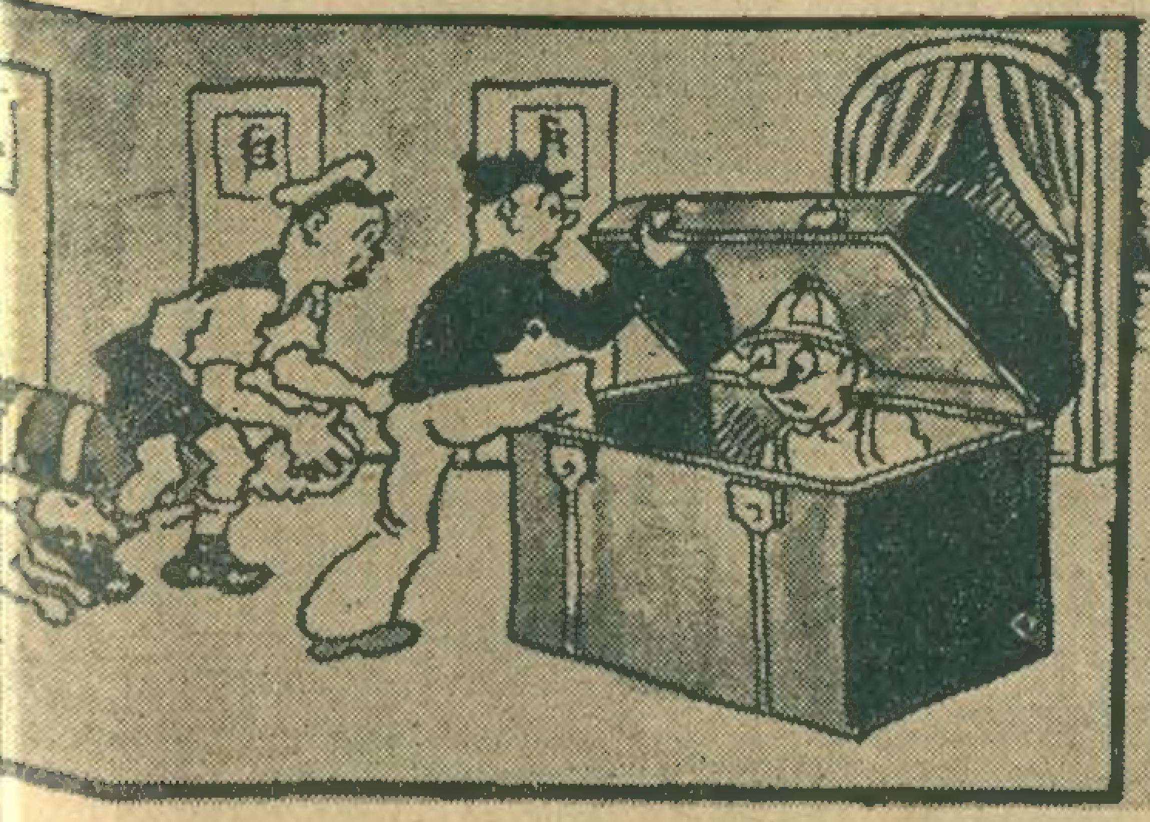

118 — Ayak seslerini duyan Afacan, Topuz, Bilgin sandığa doğru koştular. Bilgin: «Çocuklar, Çinliler ölülerini yabancı illere gömdürmezler. Bunları Çine götürüyorlar» dedi.

119 — Korsan merdivenlerden inip odaya girince ölü kurusu ile karşılaşıvermişti. Şaşırıp kaldı. Bu ne demekti? Ölü kapıyı açıp nasıl yerlere yuvarlanırdı?

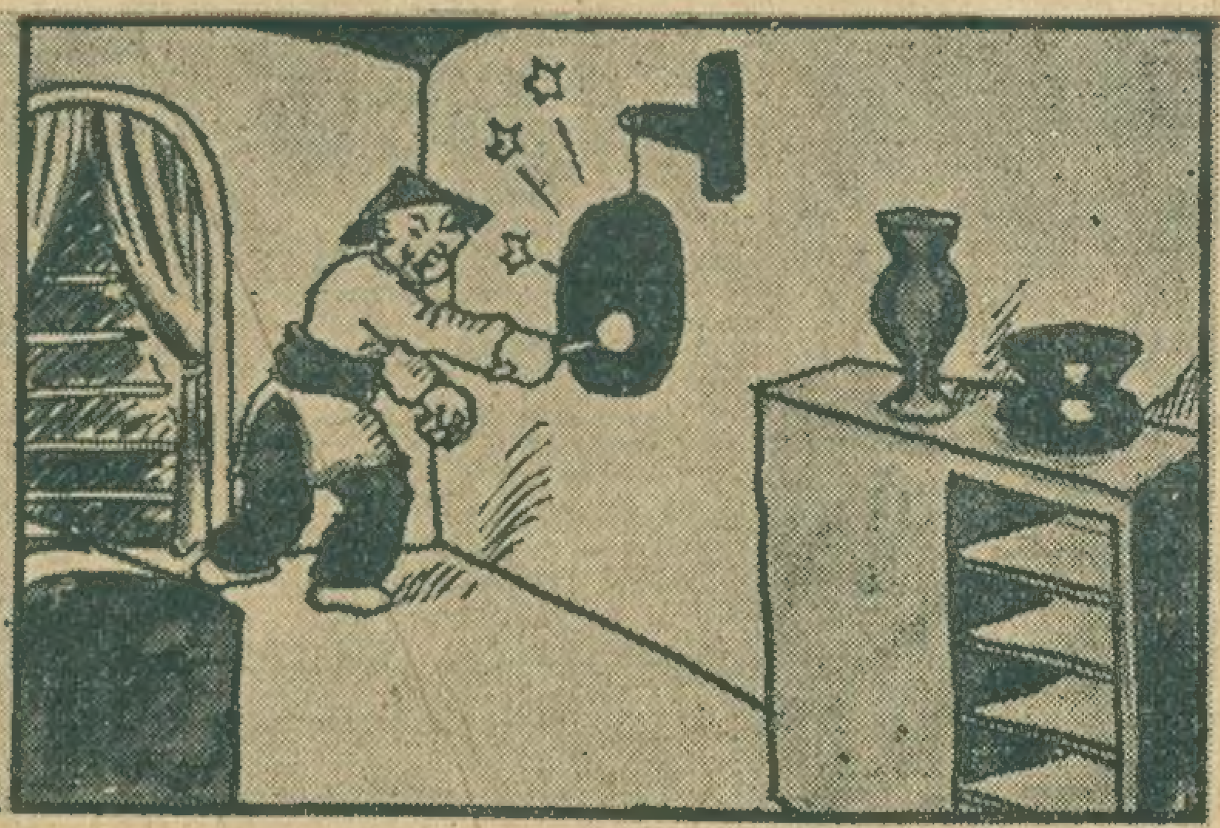

120 — Doğru duvarda asılı duran (Gonga) koştu. Tokmağı eline aldı ve: «Dan.. dan.. dan..» diye hızlı hızlı gonga vurmaya başladı.

— Daha var —

GÜLTERİN SIRDAŞI

OYNIYANLAR

GÜLTER,	*Genç besleme . . . .*	*19 yaşında*
YÜKSEL,	*Evin küçük bayı . . . .*	*11 „*
AYSEL	*Evin küçük bayanı . . . .*	*10 „*
GÜLSELİ	*Çocukların annesi . . . .*	
HURİYE KADIN	*Apartıman kapıcısı . . . . . .*	

SAHNE

Şık bir mutfak. Sağda ve solda birer kapı. Ortada masa. Sol tarafta yemek pişiren soba. Raflar, teldolap ve büfe.. İki iskemle Raflarda kaplar ve tencereler.

BİRİNCİ SAHNE

GÜLTER, YÜKSEL, AYSEL

[*Perde açılınca Gülterin sağdaki kapı aralığından görünmeyen bir kimse ile konuştuğu görülmektedir.*]

Gülter — Teşekkür ederim Huriye kadın.. Tanrıya ısmarladık.. Gene görüşelim!... [*Kapıyı kapadıktan sonra sahneye gelir*]

Yüksel [*Soldaki kapıdan girer arkasından da Aysel gelmektedir*] Kapı çalındıydı!...

Aysel — Kapıcı bu saatte postayı dağıtır değil mi?

Gülter — Evet; aldanmıyorsunuz.. kapıcı gelmişti...

Yüksel — Mektup var mı?...

Gülter — Evet küçük bay!.. İşte gazeteniz (*Afacanı uzatır*) ve işte büyük mağazalardan birinin kataloğu (*bunu da Aysele verir*).

Aysel — Bu anneme geliyor.. Üstünde de «yaz modası» yazılı!

Gülter — Bakındı hele.. Daha nisan ayına yeni girdik.. Ne de çabuk davranıyorlar! Bahsederim ki içinde kürk resimleri de vardır!...

Aysel — Elbette olacak!.. Moda, bu!..

Gülter — Moda!... Moda!... Bir modadır, tutturmuşlar!.. Bu modanız benim canımı sıkıyor artık!.. Mağazalar kışın kürklerini satamayınca; haydi yazın bir kürk modasıdır, çıkarıyorlar. Yazın da satamadıkları hasır şapkaları kışın modadır diye müşterilerine giydirmiyorlar mı?! İte moda dediğin bu!...

Aysel — Öyle mi sanıyorsunuz? Ben hiç te öyle düşünmüyorum.. Her ne ise... [*Gülterin tutmakta olduğu mektubu göstererek*] bu mektup ta ne?...

Gülter — Ha... Bu mektup mu? Bana geldi.. İstanbuldan geliyor [*esrarlı bir biçim takınarak*] ne olduğunu biliyorum...

Aysel — Sana iyi haberler iletmesini dilerim!.

Yüksel — [*Bütün bu konuşmalar esnasında Afacanını okuyan Yüksel, başını gazetesinden kaldırarak*] Geliyor musun Aysel? Kataloğu anneme götürüp başka bir şey gelmediğini söyliyelim..

[*Gülter bir göz işaretile* (*Aysel*) *e mutfakta kalmasını anlatır*]

Aysel — Sen git; ben burada Gülterin yanında klacağım!.

Yüksel — Kızı bırak ta mektubunu okusun!

Aysel — Haydi, sen tasa çekme!

[*Yüksel sol taraftaki kapıdan çıkar*]

İKİNCİ SAHNE

GÜLTER — AYSEL

Gülter — Sana mektubumu okumak için göz kırptım!

Aysel — İçinde gizli bir iş yok ya?

Gülter — Hayır! Senden gizlenecek bir iş değil.. Benim sırdaşım değil misin!

Aysel — Sözlerin hoşuma gidiyor!

Gülter — [*Mektubu açarak*] Kâğıdın başlığını görür görmez anladım. Mektup benim zayıflatma profesörümden geliyor...

Aysel — Bu da ne demek?

Gülter — Ne demesi var mı?.. Zayıflatma, işte! Niçin zayıflamak istediğimi biliyorsun değil mi?..

Aysel — Bilmez olur muyum hiç? Annemin ropları eskiyince giyebilmen için zayıflamak istiyorsun! Bana bak eğer çok zayıflar, biraz da boyun kısalırsa, benim de entarilerimi giyebilirsin!!.

Gülter — Haydi, gevezeliği bırak!.. Ben modaya uymak ve şık olmak için zayıflamak istiyorum.. Zaten biricik kusurum şık olmamaklığım değil mi?!

Aysel — [*Gülerek*] Şu başındaki ahçı takkesile şık olmak ha?...

Gülter — On altı kilo kaybedince artık takkeyi giyecek değilim ki!...

Aysel — On altı kilo mu? Bu da nasıl söz?

Gülter — Evet!. On altı kilo çokluk ağırlığım var.. Şimdi anlarsın! Hem ben bunu senden başka kimseye söylemiyorum ha!...

Aysel — Sırdaın değil miyim? Elbette söyliyeceksin!..

Gülter — Bak işte.. Benim boyum bir metre elli altı santim...

Aysel — Kötü iş!

Gülter — Niçin?..

Aysel — Çünkü evdeki cetvelin uzunluğu yalnız bir metre elli santimdir. Boyunu bu cetvelle bir defada ölçemezsin de!..

Gülter — Hele düşündüğüne bak!.. Boyum bir metre elli altı olunca ağırlığım da elli dört kiloyu geçmemelidir!. Ancak şık, zarif bir bayan, bayancık olabilmem için elli kilodan fazla gelmemeliyim anlıyor musun?. Tam on altı kilo zayıflıyacağım...

Aysel — Demek ki, şimdi yetmiş kilosun; öyle mi?

Gülter — Evet, elbisesiz yetmiş kiloyum...

Aysel — Ne?... Çırçıplak soyunup ta mı tartıldın?

Gülter — Hayır, hayır!... Sen, beni ne sanıyorsun? Elbiselerimle yetmiş kilodan ağır geliyorum.. Bir gün burada kantarı elime alarak elbiselerimi tarttım! Sonra bunu bütünden çıkardım.. Ne he-

sap, ne hesap! Bir görseydin!. Düşüncesi bile başıma ağrılar veriyor.. Bir gün gazetelerde mektupla zayıflatan profesörün ilânını gördüm. Ona mektup yazdım. Her hafta da bir lira göndererek, verdiği derslerin neticesini bildiriyorum. (*Mektubu göstererek*) Bu da yeni bir ders!

Aysel — Oku, bakalım... Ne diyormuş?

Gülter — Hayır sen oku da ben dinliyeyim.. Şuraya otur bakayım.. ha şöyle! Şimdi başla!..

Aysel — (*Okuyarak*) «Bayan: Metodumuz sayesinde şimdiye kadar almış olduğunuz neticeleri duymakla sevindik!..

Gülter — Üç haftada tam otuz iki gram kaybettim!..

Aysel — Bu, pek yavaş gidiyor!..

Gülter — Ne de sabırsız şeysin? Haydi oku!...

Aysel — (*Okuyarak*) Sabahları kahvaltıdan önce bir bardak sıcak su içmeğe devam ediniz. Yemekte hiç su içmeyiniz. Ancak dört saat sonra içebilirsiniz. Ekmek yemeyiniz.. jimnastiğe devam ediniz.. Eğer lâzım olursa haftada iki gün oruç tutunuz...» Zavallı Gülterim; bunlar seni açlıktan öldürecekler!...

Gülter — Merak etme.. şık olabilmek için insan acıya katlanmalı.. Bana birinci mektubunda yazdığı gibi kollarımda bazuların büyümesinin önüne geçmek için şimdilik fazla kol hareketleri yapmıyacağım; ne olursun; gelip her gün benim yerime kahve değirmenini sen çeker misin?..

ÜÇÜNCÜ SAHNE

EVVELKİLER - BAYAN GÜLSELİ

Bayan Gülseli — (*Soldaki kapıdan girerek*) Aysel sen burada mısın? Mutfağa gitmiyeceksin demedim miydi? Gülterin iş yapmasına engel oluyorsun!

Gülter — (*Aysele göz kırparak*) hayır bayancığım, hayır... Bayan Aysel bana hiç te engel olmuyor.. hem işime de varıyor!... için gelmiştim. Sofrada söğüş etin yanında mayonez de bulunmasını istiyorum...

Gülter — (*Canı sıkılmış bir biçimle*) Mayonez mi?!...

Aysel — (*Uzakta kendi kendine gülerek söylenir*) Mayonez ha! Vay, vay, vay!

Bayan Gülseli — Ne? Canı mı sıkıldı?.. Mayonez sevmiyorsan yemezsin!..

Gülter — Sevmez olur muyum bayancığım?...

Bayan Gülseli — Öyle ise, haydi kollarını sıva!.. Sen mayonezi güzel yaparsın!. Ne yapılacağını biliyorsun: Taze bir yumurta ve bol zeytinyağı!..

Gülter — Baş üstüne!..

Bayan Gülseli — Anlaşıldı değil mi.. Gel Aysel; gidelim!..

Aysel — Gidelim anneciğim!.. (*Sol kapıdan çıkmak için annesinin peşinden yürür. Tam çıkacağı sırada Gültere döner. Alaylı bir biçimle zeytinyağı içinde yumurta dövüyormuş gibi taklit yaparak*) mayonez istiyoruz!...

DÖRDÜNCÜ SAHNE

GÜLTER, SONRA HURİYE KADIN

Gülter — (*Yalnız başına*) bir mayonez!.. Bir bu eksikti!... Yumurtayı döveyim de pazılarım şişsin değil mi?... Bu bana gelmez!.. Bereket versin ki bir sırdaşım daha var!... (*Sağ kapıdan çıkarak bir dakika dışarıda durduktan sonra gene girer*) işte kapıcı Huriye kadını çağırdım. Şimdi gelecek.. Ben de arasıra onun işlerini görmüyor mıyım? İki kişi birlikte çalışırsa mayonez daha iyi olur... Haydi şimdi lâzım olan şeyleri hazırlıyayım da... (*Büfeye giderek yumurta dövecek teli, kocaman bir kâse, hardal, tuz, biber, zeytinyağı, sirke yumurta ve tabak çıkararak masanın üstüne kor*).. İşte hepsi tamam.. Mayonezin hilesini de biliyo-

Huriye kadın — (*Girer. Bu komik, çenesi düşük bir koca karıdır*) beni çağırıyordun. İşte geldim. Ne buyuracaksın bakayım?...

Gülter — Benim cici teyzeciğim; sadece bir mayonez istiyecektim.. anlarsın ya!...

Huriye kadın — Anladım.. yorulmak istemiyorsun değil mi?...

Gülter — Ben yorulmaktan çekinmem. Sadece pazılarımın şişmesini istemiyorum da!. Madem ki sırdaşımsın!

Huriye kadın — Sırdaş olmak fena değil ama; kötü tarafları da var ha!.. sırdaş olduğum için senin sözlerini başka kimseye söyliyemiyorum. Her ne ise, lâzım olanları meydana çıkar da çalışmağa başlıyalım.. Galiba hepsi hazır, masanın üstünde duruyor.. (*Masanın başına geçerek oturur. Çenesi durmadan işler. Gülter de yardım ederek mayonezi yapmağa başlarlar*) zeytinyağını yavaş yavaş dök..

Gülter — Döküyorum işte... Fakat üstüne üfliyeyim deme sakın!...

Huriye kadın — Sen tasa çekme!. (*Boyuna konuşmak suretile mayonezi döğerek*) görüyorsun ya, ne de güzel oluyor?...

Gülter — Sağ ol; benim cici teyzeciğim!...

Huriye kadın — Bunu bana arasıra yaptığın iyiliklere karşılık diye yapıyorum ha!...

Gülter — Eksik olma!.. Benim yaptıklarım iyilik sayılmaz ki!.. Biliyor musun çok geçmeden istediğim gibi olacağım...

Huriye kadın — Peki kendini niçin bu kadar sıkıntıya sokuyorsun, anlamıyorum ki?..

Gülter — İncecik; güzel; şık bir bayancık olmak için! Bizim canımız yok mu?

(*Ötesi gelecek sayımızda*)

A. E.

NEYE ACELE ETTİN?....

GÜLÜNÇLÜ HİKÂYELER

Yazan: **Necdet Rüştü**

— 1 —

Karamanlı Bodosu herkes tanır. Tüccardır,
Ticaret âleminde çok kurnaz çok acardır!..
Eskiden Kayseride merkepleri boyardı,
Yaşlı, uyuz hayvanı dinç bir şekle koyardı!..
Büyük mağazasında şimdi de göz boyuyor:
Yüzde yüz kâr alarak, ahaliyi soyuyor!..
Karamanlı Bodosun bir huyu vardır lâkin:
Telâş nedir?.. Hiç bilmez: Durur daima sakin!.
Hattâ zelzele olup, yıkılsa bile dağ, taş,
Mutlak işini yapar, düşünüp yavaş yavaş!
Bu huyla andırır inatçı bir eşeği,
Bükebilir misiniz kırk yıllık bir meşeyi?..
Gene o dimdik durur, sen var kuvvetinle çek,
Bodos böyle büyümüş, gene böyle ölecek!..

— 2 —

İşte Bay Haronaçi.. Gümrük komisyoncusu,
Usta bir avcı gibi, paraya kurmuş pusu!..
Düzenbazlar reisi, yalancılar kralı,
Bu yüzden apartıman yapmış iki sıralı!...
Fakat bir huyu vardır, durun, söyleyim hele:
Haronaçi her işte eder fazla acele

— 3 —

İşte Haronaçile o Karamanlı Bodos,
Bir gün, bir tesadüfle, ahbap oldular candan,
Hemen plân çizdiler, hemen yaptılar fıskos,
Ortak olup saldılar piyasaya dört yandan!..

— 4 —

Bir ilkbahar sabahı.. Baygın, ılık bir hava,
Göz alabildiğine düz, yemyeşil bir ova!..
Bu ovanın üstünde yolcuları götüren,
Yaydan çıkan ok gibi, ilerleyen bir tren!..
Bu trenin içinde iki ahbap çavuşlar;
Avrupada çok kârlı bir ticaret işi var,
Haronaçile Bodos oraya gidiyordu,
İstanbuldan Parise seyahat ediyordu!..

— 5 —

Tren son süratile uçarken ileriye
Haronaçi bağırdı: «Eyvah, mahvolduk.» diye!..
Her zamankinden fazla herif telâşa düştü,
Çünkü karşılarında başka tren görmüştü!..
Haronaçi bir daha: «Uyan!..» diye, bağırdı,
Pinekleyen Bodosu pencereye çağırdı!..
Yahudi şöyle dedi: «Kendimizi atalım,
«Ovadaki diz boyu otlara fırlatalım!..»
Aceleyi sevmeyen Bodos somurttu biraz,
Dedi ki: «Düşünelim, bu iş pek çabuk olmaz!»
Yahudi dinlemedi fakat onun sözünü,
Hemen kendini attı, yumup iki gözünü!..

***

İki tren çarpıştı bir saniye geçince,
Sanki: İki çelik dev biribirini kaptı!..
Atıldığı çayırdan bu kazayı seçince,
Yahudi de korkudan büyük bir kaza yaptı!..

— 6 —

Telâşsız Bodos öldü.. Kurtuldu Haronaçi,
Onu hatırladıkça kan ağlıyordu içi,
Karısına dedi ki:
—« Ziyarete gidelim,
«Bodosun karısını biz teselli edelim!..»
Fakat Rebeka dedi:
—« Gözümde yaş yok bugün,
«Neş'eliyim, duramam bugün kederli, küskün!.»
Herif dedi:
—«Kaybettik geçende bir metelik,
«Bunu düşün, keder et.. Hem ağlarsın üstelik!.»
Doğrusu ya kocası yaman öğüt vermişti,
Bu öğüt tesirini bir anda göstermişti,
Kadının keyfi kaçtı:
—«Aman yaramı deşme!..»
Ziyarete yollandı: İki göz, iki çeşme!..

— 7 —

Dul kadının evinden içeriye girince,
Düşmüş gibi gördüler madamı bir sevince:
Evet!.. Yaslı değildi, bu işi akıl almaz,
Gizli neş'esi vardı, gülümsüyordu biraz!..
Bu sözleri söyledi, getirip sırasını:
—«Bugün kocamın aldım sigorta parasını,
«Bu yirmi bin lirayı ayırdım bir kenara,
«Tren kumpanyası da verdi altı bin lira,
«Ben bu tazminatı da üzerine ekledim,
«Zengin oldum.. Yıllardır hep bugünü bekledim!..
«Karısının gösterdi nihayet dünyasını,
«Rahat rahat tutarım Bodosumun yasını!..»

***

Rebeka kudurmuştu duyunca bu sözleri,
Bir çift fal taşı gibi, açılmıştı, gözleri,
Kocasına bağırdı:
—«İnsaf yok mudur sende:
«Neye acele ettin kaza vakti trende?..«

NECDET RÜŞTÜ

CANGAZA ile PALAVUZ

— Cangaza!..

— Ne var Palavuz...

— Duyumlar kötü... Seninle bugün biraz da siyasadan söz açalım..

— Aç bakalım, ne var gene?..

— Ne olacak, bütün uluslar biribirine girmek için anıklanıyorlar. Gazetelerde bilmem okudun mu?

— Ne var gazetelerde?..

— Ne olacak, Almanlar senin Cangazalığını, benim palavuzluğumu da geçtiler. Palavra mıdır, doğru mudur bilmem ama çok biçimsiz şeyler bulmuşlar... Sana birer birer sayayım: Öyle bir ışık bulmuşlar ki zırhlıları, tayyareleri çarçabuk yakıp birisini denizin dibine, birisini de toprağın üstüne indiriyormuş. Sonra iki metre kalınlığındaki demir duvarları delen mermiler yapmışlar. Dahası da var: Öyle bir hava fişeği yapmışlar ki içinden boğucu gaz ve mikrop saçılıyormuş. Krup fabrikasında eski (42) lik topları solda sıfır gibi bırakan bir top yapılmış ki çok görülmemiş bir şeymiş..

— Yeter, yeter Palavuz..

— Neye?.

— Neye olacak! Bunlar kullanıldı mı dünyada insan adile kimse kalmıyacak. Desene palavra sanılan sözler bugün gerçek oluyor!..

Grimmden

Masal

Atvur'un Başından Geçenler

Büyük annem anlatırdı; bundan tam yüz bin yıl önce Atvur adında ünlü bir avcı varmış, okunu attığı şeyi hemen vuruverirmiş.

Atvur bir gün ormanda dolaşırken çok yaşlı bir kadınla karşılaşmış. Kadın Atvur'dan biraz ekmek istemiş. Atvur da hiç düşünmeden torbasındaki ekmeğin hepsini verivermiş.

Kadın Atvurun bu iyiliğine çok sevinmiş. Ona:

— Oğlum, demiş, sen iyi yürekli bir delikanlısın. Bana iyilik yaptın!.. Ben de seni zengin edeceğim... Biraz ileride pençelerinde kocaman bir manto tutan yedi kuş göreceksin. Ortadakini vurup yüreğini yutarsan her sabah yastığının altında bir altın bulursun. Sonra kuşların bırakıp kaçtıkları mantoyu da giyersen istediğin yere hemen gidiverirsin...

Atvur «kocakarı sapıtıyor» diye düşünmüş. Onun yanından ayrılıp yoluna yürümüş. Çok gitmeden garip bir ciyaklama işitmiş. Başını kaldırınca yüksek bir ağacın üzerinde yedi kuş görmüş.

Kuşlar gerçekten pençelerinde kocaman bir manto tutuyorlarmış. Büyük bir gürültü ile:

Cakcık, cakcık, cakcık,
Sırtımız apaçık,
Bunu giymeyene
Denir koca kaçık.

Diye bağrışıp duruyorlarmış, ve mantonun altına girmeğe çalışıyorlarmış.

Atvur hemen yayını kaldırmış. Ok tınlıyarak gitmiş. Ortadaki kuşu vurmuş. Öbürleri kaçmışlar. Manto da yere düşmüş.

Bundan sonra Atvur «kocakarının dedikleri birer birer oluyor» diyerek ölen kuşun yüreğini çıkarıp yutmuş. Mantoyu da alıp evine dönmüş. Ertesi sabah gerçekten yastığının altında çil bir altın bulmuş. Günler geçtikçe altınlar çoğalmış. Atvur «bu kadar param olduktan sonra yeryüzünü dolaşırım, yeni ülkeler görürüm» diye düşünmüş ve mantosunu sırtına atıp, yayile okunu eline alıp uzun bir yolculuğa çıkmış.

Az gitmiş, üz gitmiş, dere tepe düz gitmiş, bir gün kocaman bir ormanın ortasında bembeyaz bir köşk görmüş.

Köşkün etrafında güzel bir bahçe varmış. İçinde yeryüzünün en değerli gülleri açarmış. Havuzlardaki fıskiyelerden pırıl pırıl pırıldıyan sular fışkırırmış. Pencerelerin birinden de çok güzel bir kız bakarmış.

Atvur kızın güzelliğine şaşırıp kalmış. Hemen köşkün kapısını çalmış. Yaşlı bir kadın güler yüzle kapıyı açmış ve Atvuru içeri almış.

Atvur bu köşkte akşama kadar iyi vakit geçirmiş. Güzel kızla ve onun güler yüzlü yaşlı anasile bir çok şeyler konuşmuş. Fakat akşam yemeğinden sonra iş değişmiş. Güler yüzlü yaşlı kadın Atvura içirdiği bir şerbetle onu büyülemiş. Bu sefer gözlerinden ateş saçan bir cadı gibi Atvurun başına geçmiş, bir çok şeyler sorarak onun ne kadar zengin olduğunu, paralarını nerelerde sakladığını öğrenmeğe çalışmış.

Zavallı Atvur aklı başında olmadığı için bütün bildiklerini birer birer anlatmış. Besbelli ki bu sırada; yuttuğu kuş yüreğini ve sırtında dolaştırdığı mantoyu da söylemiş.

O zamanın en korkunç gözbağcısı olan kocakarı bunları duyunca çok sevinmiş. Ertesi sabah büyülü bir şerbet daha hazırlamış. Bunu kızına vererek Atvura içirmesini söylemiş.

Gördüğü dakikadanberi Atvuru sevmeğe başlıyan kız bu fenalığı yapmak istememiş. Fakat anasının dayaklarına dayanmıyarak şerbeti eline almış. Yeni uyanmış olan Atvura götürmüş.

Atvur hiç bir şeyden şüphelenmiyerek sevdiği kızın getirdiği şerbeti içmiş. Son yudumu bitirir bitirmez yuttuğu kuş yüreği ağzından fırlamış, ve yuvarlana yuvarlana salonun ortasına gitmiş. Olan biteni merakla gözetliyen kocakarı hemen yüreğe atılmış. Yerden kapar kapmaz yutuvermiş.

Atvurun buna canı çok sıkılmış. Fakat gözleri sevgilisinin yüzüne değince kuş yüreğini unutmuş. Besbelli ki ertesi sabah yastığının altında para bulamamış. Omuzunu silkerek «elimdekiler yetişir» demiş.

Kuş yüreğine kavuşan kocakarı bu sefer de mantoyu eline geçirmek istemiş. Bunun için kendi kendine «Atvuru uyutup mantoyu almak çok kolay ama, Atvuru da buralardan uzaklaştırmak lâzım.. Sonra gelip başıma belâ olur» demiş. İşi güzellikle sonuna erdirmek için uzun uzun düşünerek bir çare bulmuş, ve kızının yanına giderek onu da bu işe karıştırmak istemiş.

Kızcağız gene Atvura fenalık yapmak istememiş. Anasına yalvarıp yakarmış. Fakat bir türlü sözünü dinletememiş ve anasının dediklerini birer birer yapmaktan başka çare olmadığını anlamış.

Aradan bir gece daha geçmiş. Ertesi sabah kız pencerenin önüne oturmuş. Bir şeye canı sıkılmış insanlar gibi düşünceli durmuş ve gözlerini dalgın dalgın ta uzaklara dikmiş.

Bu hali gören Atvur meraka düşmüş. Kızın yanına gelmiş:

— Sevgilim gene öyle düşünceli duruyorsun?.. Canın birşeye mi sıkıldı?.. diyerek hatırını sormuş.

Kız da anasından öğrendiği şeytanlıkla derin derin içini çekmiş:

— Bizden üç yıl ötede tepesi gökyüzüne değen büyük bir dağ varmış, onun çimenleri zümrütten, taşları yakuttanmış. Hiç bir insan oğlu oraya çıkamazmış... Kanatlı bir kuş olsaydım da oraya gitseydim, istediğim kadar zümrüt, yakut toplasaydım diye düşünüyorum, demiş.

Bunun üzerine Atvur: «Hiç düşünme sevgilim, şimdi oraya gideriz» diyerek kızı belinden tutmuş, mantosunun altına çekmiş. Bir, iki saniye içinde kendilerini zümrüt otlu, yakut taşlı dağda bulmuşlar.

İki sevgili ellerinden geldiği kadar zümrüt ve yakut toplamışlar. Onlardan küçük bir yığın yapmışlar. Sonra bu güzel yerde biraz oturup dinlenmek istemişler.

Kızcağız Atvuru çok sevdiği için bir türlü anasının söylediği fenalığı yapamıyormuş. «Bari akşama kadar koşup eğlenelim» diye düşünmüş. Atvur ne kadar «haydi gidelim» dedise de o engel olmuş. Saatlerce yanyana oturup konuşmuşlar. Sonra zümrüt çimenlerin üzerinde yuvarlanmışlar, birbirlerini kovalamışlar.

Nihayet akşam olmağa başlamış. Kızın gözlerinin önüne anasının korkunç yüzü ve kalın sopası gelmiş. İster istemez Atvurdan ayrılmağa karar vermiş. Hemen göğsünden büyülü mendili çıkararak Atvura yaklaşmış «ne kadar terlemişsin» diyerek onun yüzünü, gözünü silmiş.

Çok geçmeden Atvurun üzerine bir ağırlık çökmüş. «Aman gözlerim kapanıyor» diyerek başını kızın dizlerine koymuş ve derin bir uykuya dalmış.

Atvurun iyice uyuduğunu gören kız usulcacık yerinden kalkmış. Mantoyu sırtına atmış. Topladıkları zümrütle yakutu büyülü mendile bağlayıp bir dakika için-

(Öteki yüze geçiniz)

de anasının evine dönmüş.

Atvur sabaha karşı uyanmış. Hemen sevgilisini aramış. Hiç şüphe yok ki ne onu, ne de mantosunu bulamamış. Ana ile kızın kuş yüreğini nasıl çaldıklarını hatırlıyarak gene bir tuzağa düştüğünü anlamış. Hiddetinden avazı çıktığı kadar «melek yüzlü cadı karı, elimden kurtulamıyacaksın» diye bağırmış.

Atvur güneş doğmadan evvel dağdan inmeğe karar vermiş. Bulunduğu yerden bir, iki saatlik ötede koyu mavi sulu bir dere aktığı halde akşama kadar yürümüş, bir türlü dereye varamamış. O yürüdükçe dere uzaklaşmış, bu bir iki saatlik yolun bir türlü sonu gelmemiş.

İyice yorulan Atvur güneş batarken kan kırmızı bir yakut kayanın üstüne oturmuş. Başını avuçlarının içine almış. «Bu büyülü dağdan nasıl kurtulacağım» diye düşünmeğe başlamış.

Besbelli ki Atvur ne kadar düşündise işe yarıyacak bir çare bulamamış. En sonunda uykusu gelmiş. Zümrüt çimenlerin üzerine uzanıp yatmış...

Aradan bir kaç saat geçmiş, Atvurun yere yapışık kulağı top gürlemesini andıran gürültüler duymuş. Bunun üzerine Atvur hemen gözlerini açmış. Karşıdan yükselen ayın ışığile üç tane kocaman adamın kendine doğru geldiğini görmüş.

Bu adamlar o kadar büyükmüş ki Atvur bunların masallarda adı geçen dev olduklarını anlamış. Adımlarını attıkça bir top uğultusu gibi yeri inletiyorlarmış. Konuşmaları gök gürültüsünü andırıyormuş.

Atvur «şimdi ne yapalım?» demeğe vakit bulmadan devler iyice yaklaşmışlar. «Ayağa kalkıp kaçsam hemen yakalıyacaklar» diye düşünmüş. En iyisi gözlerini kapatıp uyuyor gibi yapmış.

Devler konuşa konuşa Atvurun önüne gelmişler. Ortadaki dev:

— A, burada bir yer solucanı var, demiş. Sağ taraftaki:

— Bas, ez!.. diye homurdanmış. Soldaki:

— Sakın ha! Ne yapıyorsun?.. Zümrüt yurdumuzu kirleteceksin!.. Bırak, sürüne sürüne tepeye çıksın, bulutlar alıp götürürler, diye bağırmış.

Sonra devler güm!.. güm!.. yeri inleterek çekip gitmişler.

Devler gözden yok olur olmaz Atvur yattığı yerden kalkmış. Dağın tepesine doğru çıkmağa başlamış. Sabah olmuş yürümüş, akşam olmuş yürümüş. Bir türlü tepeye varamamış. Bu büyülü dağdan biran önce kurtulmak için üç gün, üç gece hiç durup dinlenmeden yürümüş. En sonunda açlıktan, susuzluktan ve uykusuzluktan gözleri karardığı bir sırada dağın tepesine varmış.

Şöyle bir derin nefes almadan kocaman, beyaz bir bulut gelmiş. Atvurun ayakları birdenbire yerden kesilmiş. Bir balon gibi ağır ağır havada sürüklenmeğe başlamış.

Beyaz bulut Atvuru epeyce götürmüş. Bu sırada Atvur nereye gittiğini bir türlü anlıyamamış. Çünkü beyaz bulutun içinde çok kalın bir siste kalınmış gibi bir az ötesi bile görünmezmiş. Hattâ Atvur bir aralık kendi ayaklarının bir yığın pamuk içine girdiğini sanmış.

Neden sonra Atvurun altında bir siyahlık görünmüş. İki, üç saniye geçmeden ayakları hızla bir yere çarpmış. Bu çarpma üzerine Atvur boylu boyunca yere yığılmış. Başını kaldırdığı zaman kendini bir yeşillik içinde bulmuş. Kocaman, beyaz bir bulutun gökyüzüne doğru yükseldiğini görmüş.

Beyaz bulutun Atvuru bıraktığı yer büyük bir bostanmış. Atvur yeryüzüne indiğine pek sevinmiş. Karnı da çok acıktığı için hemen yanıbaşında duran bir salatayı koparmış. Tozunu toprağını silkip ağzına atmış. Lokmasını yutar yutmaz kendinde bir değişiklik duymağa başlamış. Kulakları uzamış, başı kalınlaşmış, kollarının yerinde ayaklar çıkmış, sözün kısası güzel bir eşek olmuş.

Atvur karnı çok acıktığı için eşekliğine aldırmamış. Durmadan bostandaki salataları yemiş. Bir aralık penbe yapraklı bir ot görmüş. Onu da yiyince eşeklikten çıkmış, eski halini almış.

Atvur yediği otların bu ustalığına şaşıp kalmış. Hemen birer kök koparıp yola düşmüş. Bir zamanlar sevdiği kızla anasından öç almağa gitmiş.

Sora soruştura iki ay sonra kızla anasının bulunduğu ormana girmiş. Kendini tanıtmamak için yüzünü siyaha boyayıp köşkün kapısını çalmış. Kocakarı güler yüzle kapıyı açmış. Atvur ona:

— Ben Hint ülkesinden geliyorum. Ulu bir önderimiz, onun da güzel bir kızı vardır. Kızcağız hastalandı. Doktorlar «her derde deva» olan salatayı bulursanız iyi olur dediler. Ben de o salatayı bulmak için buralara geldim. Bu geceyi yanınızda geçirebilir miyim? demiş.

Kocakarı merakla sormuş:

— Bari, bulabildin mi?..

Atvur sevinçle başını sallamış:

— Buldum ya!.. İstersen sana da vereyim, hiç dert görmezsin!..

Kocakarı Atvurun uzattığı salatayı hemen kapmış «haydi sen kızımla otur da ben yemek hazırlıyayım» diyerek mutfağa gitmiş. Romatizmalı kalçasını iyi etmek için hemen bir yaprak koparıp ağzına atmış. Yutar yutmaz kart bir eşek olmuş.

Atvur ile kız salonda oturmuşlar. Kocakarının yemek hazırlamasını beklemişler. Epey zaman geçtiği halde anasının gelmediğini gören kız meraka düşmüş «gideyim, anneme bir bakayım» diyerek yerinden kalkmış.

Atvur hemen kızın önüne geçerek «size zahmet olur, ben bakayım» demiş. Daha ilk konukluğu zamanında her tarafını öğrendiği köşkün mutfağına koşa koşa gitmiş. İçeri girince işi anlamış. «Eyvah kocakarı salatanın hepsini yedi» diye korkmuş. Bereket versin yerde bir yaprak bulmuş. Bunu bahçeden kopardığı bir salata ile karıştırarak kıza götürmüş:

— Anneniz pek beğenmiş. Yemekten önce iştihanızın açılması için gönderdi, demiş.

Bunun üzerine kız salatayı yemiş. O anda salonun içinde öteye beriye çifte atan hırçın bir eşek olmuş. Bundan sonra Atvur yüzünü yıkamış. Eşekleri yularlarından tutup altı saat ötedeki bir değirmene götürmüş.

Değirmenci Atvuru eskidenberi tanırmış. Ünlü avcıyı görünce şaka ederek:

— Ne o, şimdi de eşek mi avlıyorsun? Demiş.

Atvur eşekleri ona vermiş, ve:

— Bunlar çok inatçı, terbiye edersen bol bahşiş kazanırsın!. demiş.

Değirmenci sormuş:

— Nasıl terbiye edeyim?

Atvur mânalı mânalı eşeklere bakarak:

— Bu kart eşeğe günde üç sopa atarsın, bir yemek verirsin. Gencine de; daha taze ve dayağa alışmamış olduğu için hiç sopa atmazsın, üç yemek verirsin, demiş.

Sonra değirmenciden ayrılıp kocakarının köşküne yerleşmiş.

Aradan bir ay geçmiş. Bir gün değirmenci Atvura gelmiş:

— Bayım, buyurduğun gibi eşekleri terbiye ettim. Yaşlısına günde üç sopa attım, bir yemek verdim. Fakat dayanamadı, öldü. Ötekine hiç sopa atmıyorum ve günde üç yemek veriyorum ama gitgide kötüleşiyor. Belki bir gün o da ölecek, demiş.

Atvur kocakarının öldüğüne pek sevinmiş. Fakat bir zamanlar çok sevdiği kızın ölmesini gönlü istememiş. Değirmenciye otu getirmesini söylemiş.

2537

Bu haftaki bilmecemiz kelimelidir. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek (İ. O. posta kutusu 617 Afacan 21 inci bilmece memuru) adresine 30 gün içinde yollayınız.

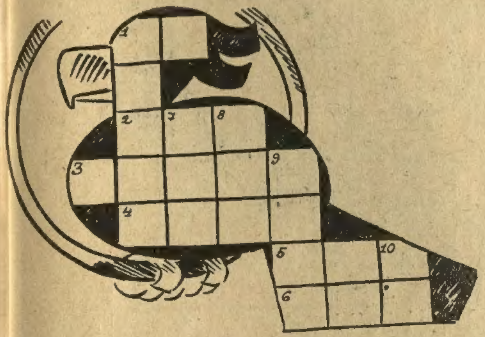

Soldan sağa doğru:

1 — Yalnız çöllerde bulunmaz. 2 - Erkek koyun, 3 - Yerinde duran, kımıldamıyan, 4 - Top maçında golün olduğu yer, 5 - Karlar arasında yaşıyan geyik cinsinden bir hayvan, 6 - Bir göz rengi.

Yukarıdan aşağıya doğru:

1 — Küçük yol, 7 - Çoban elbisesi, 8 - Suratta meydana gelen sarı renkli leke, 9 - Bir nevi yenen yeşillik, 10 - İşaret.

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: Deniz mevsimi için bir mayo. *İkinciye*: Bir canlı ada tavşanı. *Üçüncüye*: 6 aylık Çocuk Sesi abonesi. *75 inciye kadar*: Çeşit çeşit değerli armağanlar dağıtılacaktır.

16 Numaralı kelimeli çoğrafya bilmecemizi doğru yapanlar arasından armağan kazananlaın adlarını aşağıya yazıyoruz. İstanbul armağanları her Perşembe günleri öğleden sonra Cağaloğlu yokuşundaki ÜLKÜ matbaasından dağıtılır. Anadolu armağanları 16 ncı sayıdan 20 nciye kadar hepsi gönderilmiştir. Diğerleri de adreslerine yollanacaktır.

Çocuk Sesi 11 nci cildini kazanan:

İzmir Nafıa su işleri muhasibi Bay Osman oğlu Nedim Aktan.

Bir masa saati kazanan:

İst. Galata Şişhane Kasımpaşa yokuşu karşısı No. 9 Bayan Selma.

Bir sulu boya takımı kazanan:

İst. Kız lisesi S. 1/B No. 1519 Bayan Bedia. (*Birer ufak resimlerinizi gönderiniz.*)

Atvur genç eşeğe penbe yapraklı otu yedirmiş. Onu eski haline sokmuş. Kızcağız ağlıya ağlıya Atvurun ayaklarına kapanmış. Bütün yapılan fenalıklar da kendinin hiç bir kabahati olmadığını, asıl suçlunun anası olduğunu söylemiş ve çaldıkları mantoyu anasının sakladığı yerden çıkarıp Atvura getirmiş.

Atvur kızın sözlerine inanmış. Gönlündeki sevgi tazelenmiş. Ertesi günü düğünlerini yapmışlar. Ellerinde altın veren kuş yüreği olmamakla beraber arasıra mantoya bürünüp zümrüt çayırlı, yakut kayalı dağa gitmişler. İstedikleri kadar bu değerli taşlardan toplamışlar ve yıllarca güzel güzel yaşamışlar.

BAYAN NİNE

Fantazi bisküit paketi kazananlar:

Arnavutköy Set so. No. 2 Nejat Yılgör, İst. erkek lisesi S. 1/F No. 1439 Seyfettin, Balıkesir erkek orta mek. S. 1/A No. 146 Adil, İzmir - Karşıyaka Zafer So. No. 74 Halil Kıvrak, İst. Maçka Nomanlı apart. kat 3 Ahmet Adapazarı Kara Osman mek. S. 3 No. 289 Tacettin, İst. 2 nci ilkmek. S. 5 No. 182 Aguş Güler, Bayan ve baylar.

Birer kutu boya kazananlar:

İzmit orta mek. S. 3 No. 23 Nihat, İst. 29 uncu ilkmek. S. 1/E No. 581 Suavi, Beyoğlu Zoğrafyon lisesi S. 8 No. 37 Grigoris, Kadıköy sekizinci ilkmek. No. 340 Perizat, Ankara Balıkpazarı Capiroğlu apart. No. 4 Bahir S. Uysaler, Üsküdar Uncular so. Azat yokuşu No. 2 Refika, Ankara General Ismet İnönü ilkmek. S. 3 No. 475 Süheylâ, İst. kız lisesi S. 2/E No. 266 H. Demirel, İst. Gelenbevi orta mek. S. 2/D No. 235 Necdet, İst. erkek lisesi S. 1/F No. 1429 Suat Bay ve bayanlar.

Birer paket çikolata kazananlar:

Şişli - Bomonti Kodaman cad. Kavafyan apart. No. 1 Sansim Başar, İst. Hayriye lisesi S. 5 No. 78 Sancar, İzmir erk. Muallim mek. S. 2/B No. 256 Kahraman, Kandilli kız lisesi No. 455 Muallâ, Kütahya Gazi Kemal ilkmek. S. 5 No. 171 İlhan, Adapazarı Bay Ali mek. S. 5 No. 238 Nurettin, Ist. Şişli Terakki lisesi No. 507 İzako, Adana Cumhuriyet mek. S. 4 No. 205 Bülent, İst. 13 üncü ilkmek. S. 3/A Fetiye Hüseyin, İst. 59 uncu ilkmek. S. 3 No. 243 Sabri, İst. Galatasaray lisesi No. 175 Mahmut Turaç, İst. kız lisesi No. 1521 Yüksel, İzmir - Karşıyaka so. Kuyu cad. Musavat so. No. 8 Refiye, Mersin P. K. No. 146 A. Baruhe, Topkapı 34 üncü ilkmek. S. 3/A No. 74 Ismet, İst. sabık kültür çevirgeni Bay Haydar kızı Gönül Günver, Bayan ve Baylar.

Birer ipekli mendil kazananlar:

Çapa 31 inci ilkmek. S. 4/A No. 93 Sabahat, Mersin Çankaya mek. S. 5 No. 330 Nail, İst. kız lisesi No. 720 Sadun, İzmir Şehit Bay Fethi mek. S. 4/A No. 506 Hüseyin, Haybeliada ilkmek. No. 174 Sadullah, İst. Pertevniyal lisesi S. 4/E No. 195 H. Cahit Olcay, İst. Dolmabhçe valde camii karşısı No. 4 Kâmüran, Bursa Setbaşı Vali konağı karşısı No. 16 Orhan Edesen, Beyazıt Uzunçarşı başı İsmetiye cad. No. 10 Müeyyet, İst. 59 uncu ilkmek. S. 5 No. 107 Fikret Atay Bay ve Bayanlar.

Birer masal kitabı kazananlar:

Kadıköy 7 nci ilkmek. No. 222 Sabih Aygün, Kadıköy 11 inci ilkmek. S. 3/A No. 75 Ferda, Bebek 25 ncı ilkmek. S. 3 No. 91 Ayseren, İst. erkek lisesi S. 1/F No. 1390 M. Ali, İzmit Akçakoca ilkmek. S. 5 No. 210 Tarık Timur, Bursa erkek. orta mek. S. 1/3 No. 2 Cahit, Biga Salim oğlu Bay Ahmet oğlu Zeki Esen, Kütahya D. P. M. okutanı Müdrike Yeğeni Cemalettin, İst. Hayriye lisesi S. 8 No. 247 Turhan, İst. 19 uncu ilkmek. S. 3 No. 253 İzzet, Zonguldak Gazi mek. No. 91 Sadık, Üsküdar İskele cad. Ayazma mahallesi No. 21 Rüçhan, İst. kız muallim mek. S. 2/B Bedriye, Zonguldak Kilimli mek. S. 3 çocukları, İst. Şişli Terakki lisesi S. 2 No. 127 Mario, Bayan ve Baylar.

Birer dolma kalem kazananlar:

Beyoğlu Rumeli han No. 21 Elli Velicamides, İst. Kurtuluş Maslak so. No. 1 Onnik Dökmeciyan, Adapazarı mal çevirmesi H. Cankur oğlu Recai, Tarsus Bay Mahmut Sait kızı Kutluay, İst. kız lisesi S. 1/F No. 112 Ferihan, Kırklareli orta mek. S. 1-2 No. 24 Ali, Tuzla ilkmek. S. 3 No. 192 Mustafa, Ankara Hususî bizim mek. S. 4 No. 193 Sedat, Üsküdar M. O. mek. S. 3/A No. 680 Emin, Haydarpaşa lisesi S. 1/A No. 486 Nihat, Samsun kansız zade Mahmut Bürhan, Zonguldak Resneli Bay Hakkı vasıtasile A. Nail, Kadıköy orta mek. S. 3/B No. 1014 Fuat Akın, Beyoğlu 54 üncü ilkmek. S. 2 No. 633 M. Lûtfi Bay ve Bayanlar.

— SON —

AFACAN Bilmece Kesiği : 21

İstanbul : ÜLKÜ MATBAASI

324

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

1935 Sayı

Genel yazı işleri çevirmeni : M. FARUK GÜRTUN

Yıllığı :	250 kuruş
Altı aylığı:	125 kuruş
Üç aylığı:	75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı	500 kuruş

İşlere bakılan y

İstanbul — Cağaloğlu yoku

numarada Ülkü matb

Telefon : 22

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 2

160 — Fakat zavallı Pire Nurinin kuruntusu yarıda kaldı. O, jokey elbiseleri ve renkli kasketi düşünürken kendisine eski bir caketin verildiğini görünce pek üzüldü.

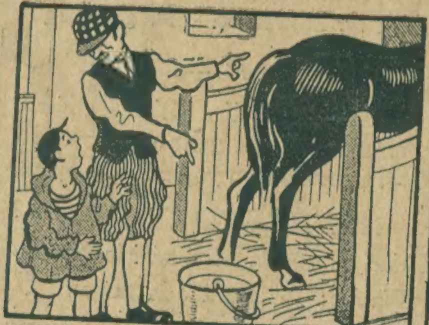

161 — Jokey onu, Tosun adını verdiği yarış atının yanına götürdü, şu kovayı al, Tosunu güzelce temizle, dedi. Ama koca bir atı temizlemek te kolay bir iş değildi.

162 — Pire Nuri fırçayı eline alarak önce sırtını güzelce bir temizliyeyim, dedi. Fırçayı Tosunun sırtında, boynunda gezdirmeğe başladı. Fakat boyu küçük olduğu için atın yanına merdiven dayamıştı.

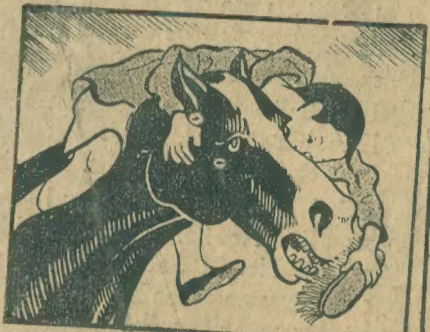

163 — Oooh.. Tosun tertemiz olmuştu. Fakat dişlerini de temizlemek, fırçalamak gerekti. Pire Nuri onu da yaptı. Bütün bu işleri yaparken Pire Nuri nasıl bir jokey olabileceğini kuruyordu.

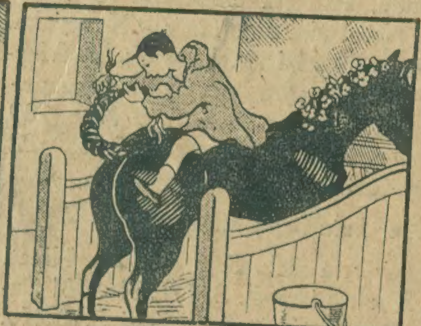

164 — Pire Nuri Tosunun perçemlerini bağladı, çiçeklerle doladı. Sonra kuyruğuna geçerek urunçla kıvırdı. Oooh.. Tosun belki ömründe böyle bir temizlik görmemişti.

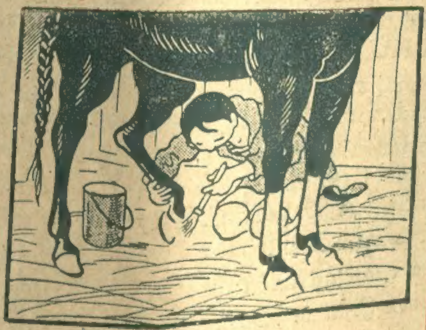

165 — Üstünden indikten sonra tırnaklarını da yıkadı. Sonra katranla güzelce boyadı. Sonra boynuna gök mavisi bir de nazar boncuğu taktı. Artık Tosuna diyecek yoktu.

166 — İşte Tosun artık gezinti için anıklanmıştı. Pire Nuri yuları eline aldı. Öne geçti. Arkasından Tosunu çekmeğe başladı. Ahırdan bir komutan büyüklüğile çıktı. Şimdi onu gezdirecekti. İstanbula indi, Taksimden, Sipahi ocağına çıkmaya başladı. Bu güzel atı görenler durup durup bakıyor, maşallah demekten kendini alamıyordu.

167 — Fakat Tosun, tam bir yarış atı idi. Kendisini Pire Nurinin götürdüğü gibi yavaş adımlarla gidemezdi. Yavaş yavaş hızlandı. Fakat Pire Nurinin minik ayakları onun koşmasına nasıl yetişebilirdi..

— Daha var —